

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.5. Uti omnem fuæ voluntaris propensionem Patris voluntati amanter ac plenè subjecerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

eiq; amanter dicere: Domine JESU, ob amorem tuum, & ob memoriam proluxæ illius orationis, quam tædio, tristitiâ, mortificâ, pavore, & mortifero angore oppressus, fudisti in horto Gethsemani, & per quam instanti tuæ passioni proluxisti: Volo, cum auxilio gratiæ tuæ, totam horulam hanc in oratione tecum vigilare: neq; ab hoc studio avertet me præsens tædium, hæc mentis sterilitas aut desolatio; quin potius juvabit me tibi eâ ratione, aliqua ex parte similem esse, & velut in consortium tædij tui atque angoris venire. Etenim quantula est hujus meæ tristitiæ ac desolationis guttula, ad abyssum agoniæ tuæ, ad letalem sudorem, ad globos sanguinis rivorum instar decurrentes in terram?

Tertiò: Si nobis, aut alijs rebus, aut corporis mentisve infirmitate præpeditis, otium non suppetit, vel non est animus, proluxiori rerum divinarum commentationi vacare: ejus rei defectum crebris ad DEUM suspirationibus, & in cælum intentis devotæ mentis jaculis, omniq; ad eò bonæ operationis instantiâ, compensare satagamus: ut vel sic illud impleamus, ad quod Christus, non solum factò prævit, sed etiam verbo nos informavit, dicens: *Oportet semper orare, & non deficere.* Lucæ 18.

§. 5.

Ut omnem suæ voluntatis propensionem, Patris voluntati amanter ac plenè subjecerit.

Postremo loco *considerem*: quem denique fructum Redemptor, ex sua illa tam attenta, supplice, ardente, perseverante, & omnibus partibus bonæ orationis instructâ prece, collegerit: nimirum plenam atque integram sui (uti appellant) in manus Patris resignationem; & summam mentis ac voluntatis suæ, in re omnium difficillima, in profundo inquam passionis suæ calice de manu Patris suscipiendo, & tot illis seu doloribus seu opprobrijs pro mundi salute

lute exhauriendis & exantlandis, cum divino nutu confessionem. Hinc enim sunt illa: *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu. Veruntamen non mea voluntas, Pater, sed tua fiat.* Itaque, qui prius ad orandum quam accederet, necis imminenti horrore pavidus, tristem se dicebat, usquè ad mortem, & ipso orationis principio naturæ propensionem non nihil concedens; calicem passionis à se amoluit nitebatur; nunc orationis beneficio confirmatus, eaq; repressâ (quam ad utilitatem informationemq; nostram in se tantisper admiserat) pavidæ carnis infirmitate, ecce ut intrepidè occurrit periculis, & in ipsa inimicorum tela ultro se quodammodo induit, atque ad idem audendum discipulos

Matth. 26. los provocat, dicens: *Surgite, eamus; ecce appropinquavit, qui me tradet.* Perinde ac si rursus diceret, quod extremo

Joann. 14. sermone sub egressum è cœnaculo illis denuntiârat: *Vi cognoscat mundus, quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio: Surgite, eamus hinc.* Quonam autem, Jesu dulcissime, nisi ad vincula, ad contumelias, ad colaphos, ad sannas, ad sputa, ad flagella, ad coronam spineam, ad crucem, ad vulnera, ad mortem? ô diei unius iter imensum! Veruntamen vel sic eamus, inquit, ut eo insigni documento mundo demonstrarem, quali tum amore, tum observantiâ prosequar Patrem, utq; illius divinum beneplacitum, quantumvis aspera & à carnis sensu abhorrentia proponantur, rebus omnibus, ipsiq; adeò vitæ mez, anteferam. Quamobrem Henricus Harphius ascetam suum, ad agoniam Christi (cujus item imagine, uti & sepulturæ Dominicæ, specialiter capiebatur S. Carolus Borromæus) accuratam contemplationem provocans: *ibi namque (inquit) natus amor, sine omni refrigerio spiritualis consolationis, in tam horribili colluctatione tam magnificè triumphavit.*

Hinc discemus primò: quanta sit orationis efficacia; quæ utique tempestivè adhibita dolores levat, mœtiores ab-

ret-

tergit, umbras discutit, terroribus vanis atque supervacuis liberat, dejectos animos erigit, languentes corroborat, labantes confirmat, inclinatis adminiculatur, vires suggerit, mentem erudit, affectus convertit atque immutat, & ad ea quæ prius reformidabamus, audentes nos ac promptos facit, denique quibusvis periculis, laboribus, supplicijs, ipsaque morte superiores fortioresq; reddit.

Secundo: quidnam sit, quod potissimum debeamus in oratione spectare, quò omnes conatus actusq; nostros dirigere, & ad quem denique tanquam scopum, universam vitæ spiritualis exercitationem referre: videlicet, ut pro supremi Numinis amore ac reverentia, nosmet ipsos in omnibus abnegantes, voluntatem nostram divino ipsius beneplacito subjungamus, idem velimus, idem nolimus per omnia, nihilq; de nobis, sive pro tempore, sive pro æternitate auxiè solliciti, nos totos in eum, ejusq; adorandam & amabilem providentiam, projiciamus ac consignemus, eiq; tandem amore puro & casto adhærentes (quæ Apostoli phrasis est) unus cum eo spiritus efficiamur.

Quem conformitatis consensionisq; cum Deo gradum qui attigerit, intelligat sese ad summum Christianæ virtutis & religiosæ perfectionis apicem, ad pacem animi supremam & imperturbabilem, quin etiam (quoad mortali fas est) ad beatæ vitæ consummationem pervenisse.

Tertiò: Ad hunc tam sublimem virtutis ac perfectionis gradum, non posse absque pugna, sudore & sanguine deveniri. Quippe nobis ipsis adversus nos ipsos pugnandum est, extinguenda in nobis peccati cupiditas, extirpanda vitia, coercendi contumaces affectus, amor ipse nostri adversus spiritum & DEUM rebellans, & quo DEI AMOR nullum habet hostem inferiorem, expugnandus & proculcandus est, novus homo, veteri exuto & abdicato, induendus; breviter, nihil penitus nostri, hoc est, quod ut nostrum
& no-

& nostri gratiâ, non autem ut Dei & ipsius causâ, amemus, in nobis vivere permittendum: sive (ut nonnulli dixerunt, cum aliqua quidem exaggeratione, sed ad rem oculis subiiciendam appositè, Theologiæ mysticæ Doctores) nulla in nobis restare debet gutta sanguinis, quæ non sit divinitus more excocta.

*Suso serm. 4.
Blos. inst. sp.
c. 7.
Eckardus a-
pud Thaul.
&c.*

Quæ sanè, nimisquam fallitur, qui putaverit, opus (ut ita dicam) unius diei, aut defunctoriæ operæ laborem esse, aut absque agone, luctu, vulnere, evinci & obtineri posse. Veruntamen devota voluntas cum divini gratiâ potest omnia; & pedetentim ac passim progrediendo, ascenditur etiam ad summa. Quare quotidiano orationis studio, & abnegationis sui exercitio, naturæ pravitas parte aliquâ vincenda & emendanda est, quò sensim discat esse subiecta; deq; homine veteri, & inolitâ nobis vitiorum rubigine, aliquid assiduè deterendum: habendumq; præ oculis opportunum in præsens, præceptum S. Francisci Xaverij; qui, ut proditur in ejus vita: *Socios identidem adhibebat, ut semet parvis in rebus vincere assuescerent: ita dum magnorum certaminum fore victores.*

L. 4. Vit. c. 9.

Atque isti ferè sunt fructus, quos ex horto Gethsemani, & memorabili in illo Christi oratione colligendos potavimus.

CAPVT III.

Imitatio Christi circumducti per vias Jerusalem.

§. I.

Christi per vicos & plateas raptati consideratio.

Cum, ut principio hujus quintæ partis diximus, omnis Christi actio, nostra sit instructio; & vel sibi videri